

Sarah Morgan

Holdfény Manhattan felett

A The New York Times sikerszerzője

SARAH MORGAN

Holdfény
Manhattan
felett

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Sarah Morgan, 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A mű eredeti címe: *Moonlight over Manhattan* (Harlequin Books)

Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: Vinton Kiadó Kft., 2019

eISBN 978-963-448-837-8

• *Borító:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konzern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret utca 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária

• *Telefon:* +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

*Norának, Laurának, Ruthnak, Marynek,
Katnek és Janeennek a sok nevetésért, a barátságért
és a nagyszerű emlékekért*

„Mindennap csinálj valamit, amitől rettegsz!”

ELEANOR ROOSEVELT

1

Egy randinak nem lenne szabad így végződnie.

Ha Harriet tudta volna, hogy az este végén ki kell másznia a női vécé ablakán, valószínűleg nem veszi fel ezt a nevetségesen magas sarkú cipőt. Miért is nem tanult meg rendesen egyensúlyozni ezeken a sarkakon, mielőtt elhagyta volna az otthonát?

Sosem volt az a fajta lány, aki magas sarkúban jár, és pontosan ez volt az oka annak, hogy ma mégis felvette ezt a cipőt. Ez volt az egyik pont a listán. Azon dolgok listáján, amiket Harriet Knight különben sosem tenne.

Kínosan hosszúra sikerült a lista. Még valamikor októberben állította össze, amikor arra eszmélt, hogy egyedül ül a lakásában, és jobb híján a befogadott állataival beszélget, mert mindennél fontosabb számára, hogy el ne hagyja a komfortzónáját. Ha ez így megy tovább, akkor egyedül hal meg, illetve vagy száz kutya és macska társaságában.

Itt nyugszik Harriet, aki sok szőrgolyót látott ugyan, szőrös golyót viszont...

Pedig bűnben élni nyilván sokkal szórakoztatóbb lett volna, de neki egész más sors jutott: gyerekkorában azt gyakorolta, hogyan tud elrejtőzni a világ szeme elől. Hogyan tud, ha nem is láthatatlanná, de egészen picivé válni. Azóta is mindig a lehető legbiztonságosabb ösvényt választotta az élet által kínált utak közül, és hozzá kényelmes túracipőt. Egy csomó ember, beleértve az ikernővérét és a bátyját, azt mondta volna, hogy ez egyáltalán nem véletlen. Mindez azonban nem változtatott a tényen, hogy az okok a múlt homályába vesztek, de ő még mindig így élt, lábujjhegyen, fülét-farkát behúzva. És ami a legborzasztóbb az egészben: saját maga választotta ezt az életet.

Mert félt.

Félt a megaláztatástól, a kudarctól, attól, mit gondolnak róla mások. És minden félelme végső soron az apjától való félelmében gyökerezett.

De elege lett a félelemből. Nem akarta egyedül róni az élet ösvényeit, ezért aztán úgy döntött, karácsonyra megajándékozta magát egy kis bátorsággal.

Nem akarta, hogy ha ötven év múlva visszanéz az életére, azon keseregjen, miért is nem volt kicsit merészebb. Nem akart megbánni semmit. Így aztán egy kellemes hálaadást követően, amit Daniellel és annak menyasszonyával, Mollyval töltött, Harriet úgy határozott, hogy félelmei listáját egy másik listával helyettesíti: mindennap csinál valamit, ami kihívást jelent számára.

Ezt hívta ő Harriet-féle bátorságpróbának.

Elindult az úton, hogy megtalálja hiányzó önbizalmát, és úgy döntött, ha nem találja meg, akkor is úgy fog tenni, mintha.

A hálaadást és a karácsonyt elválasztó egy hónapban mindennap tesz valamit, ami félelemmel tölti el, vagy legalábbis kellemetlen a számára. Valami olyasmit, amiről az az első gondolata: Én ezt nem akarom!

Egy hosszú hónapokon keresztül pontosan az ellenkezőjét fogja tenni annak, amit szokott. Vagyis a saját elhatározásából leereszkedik a pokolba.

A bátorságpróbának köszönhetően pedig egy egészen új Harriet lép előtérbe. A régi énjénél bátrabb, erősebb, öntudatosabb Harriet.

Hát ez volt az oka, hogy most éppen félig kilógott egy vécéablakon, és szüksége volt újdonsült barátnője, Natalie segítségére. Még jó, hogy az étterem nem valami tetőterazon helyezkedett el!

– Húzd le a cipődet! – javasolta Natalie. – Majd utánad hajítom!

– Amilyen szerencsém van, biztosan felnyársalnál vagy agyonütnél vele. Nem, jobb lesz, ha a lábamon hagyom, Natalie. – Voltak napok, amikor kételkedett benne, hogy érdemes a józan észre hallgatnia, például most sem tudta eldönteni, hogy az értelem mint olyan, ünneprontó

vagy inkább életmentő hatással bír.

– Szólíts Natnek. Elvégre segíték elmenekülni innen, szóval nyugodtan hagyhatjuk a csudába a formásokat. És semmiképp ne tartsd a lábodon azt a cipőt. Meg fogsz sérülni benne, ha földet érsz. A táskádat is ideadhatnád.

Harriet erősen magához szorította a táskáját. Ez itt, kérem, New York City, ahol az ember éppúgy nem adja oda a táskáját egy idegennek, ahogy nem indul el meztelenül sétálni a Central Parkban sem. Harriet különben is az a fajta volt, aki kétszer is körülnéz, mielőtt átmenne az útesten, és ellenőrzi, hogy be van-e zárva az ajtó, mielőtt aludni tér. Szóval nem szerette a kockázatot. De épp ezért most mégis úgy döntött, hogy kockáztat.

Elnyomta azt az énjét, amelyik legszívesebben sosem engedte volna el a táskát, és odanyújtotta Natnek.

– Tessék. Ha leértem, hajtsd utánam. – Azzal átlendítette az egyik lábát az ablakpárkányon, és elnyomta magában a rettegés hangjait. *Mi van, ha nem dobja utánad? Ha elszalad veled, és használni fogja a hitelkártyáidat? Ha ellopja a személyazonosságod?*

Persze úgy volt vele, ha Natnek tényleg a személyazonossága kell, tessék, viheti. Harriet nagyon szeretett volna végre egészen más lenni, mint aki volt. Legfőképp ez után a mai este után.

Ugyanis nem működött valami jól az élete.

Az ablakon át hallotta a forgalom zaját, a dudák kakofóniáját, a fékcsikorgást és a háttérből hallatszó állandó morajt, ami annyira jellemző New Yorkra. Harriet itt élte le az egész életét, úgy ismerte Manhattant, mint a tulajdon nappaliját – persze a valódi nappalija lényegesen kisebb volt.

Nat levette a lábáról a cipőt.

– Próbáld meg nem elszakítani a kabátodat, mert nagyon szép. A színe különösen tetszik.

– Vadonatúj – tájékoztatta Harriet. – Direkt erre a randira vettem, mert nagyon reménykedtem benne, hogy jól sikerül. Ami fényesen bizonyítja, hogy az optimizmus nem mindig előnyös tulajdonság.

– Szerintem remek dolog derűlátónak lenni. Az optimisták olyanok, mint egy-egy fénysugár, mindent megvilágítanak maguk körül. Tényleg van egy ikertestvéred? Az nagyon klassz lehet.

Harriet mai kihívása így hangzott: *Légy közvetlenebb az idegenekkel!*

Ha sikerült megismerkednie valakivel, Harriet apránként felengedett, de ezen az első, kínosan béna ismerkedési fázison sajnos nagyon nehéz volt túltennie magát. Ezen szeretett volna változtatni.

Persze minden viszonyítás kérdése. Ahhoz képest, hogy Natalie-t mindössze fél órája látta először, amikor a lány felszolgált neki egy igen finomnak tűnő ráksalátát, egészen elégedett lehetett az eredménnyel. Nem zárkózott el, és nem adott egy szótagú válaszokat, mint ilyen helyzetekben rendszeren. És ami a legfontosabb: nem is dadogott. Vagyis sikerült végérvényesen megszabadulnia a beszédhibájától, ami egészen a húszas éveikig megkeserítette az életét. Évek teltek el azóta, mióta utoljára belegabalyodott a nyelve egy szóba – ez már stresszes helyzetekben sem fordult elő vele, szóval nem volt oka rá, hogy kerülje a kapcsolatot az idegenekkel.

Akárhogy is, ez nagyon komoly fejlődés, és kétségtelen, hogy az ikernővére rengeteget hozzátett ahhoz, hogy Harriet eljutott idáig.

Nat vágyakozva felsóhajtott.

– Ő a legjobb barátnőd, ugye? És mindent megosztotok egymással, az összes titkotokat, a cipőiteket...

– Igen, majdnem mindent. – Valójában főleg Harriet volt az, aki kitérülte. Fliss, a nővére sokkal zárkózottabb volt, de az utóbbi időben ő is elkezdett megnyílni, szerencsére.

És Harriet is változott. Megmondta a nővérének, hogy már nem kell vigyáznia rá. És most bizonyítania kell, hogy tényleg nincs szüksége szárazdajkára.

Ikernek lenni egy csomó előnnyel jár, de azért hátránya is van. Például az ember hajlamos ellustulni. Vagy inkább önelégültté válni. Harriet például nem sokat törte a fejét a barátság

nehézségei miatt, tekintve, hogy neki mindig kéznél volt a legjobb barátnője. Akármit is hozott a sors – és volt buktató az életükben bőven –, Fliss és Harriet egyikek voltak. Másoknak is lehetnek természetesen közeli barátai, de nincs még egy olyan szoros kötelék, mint amilyen az ikreket fűzi össze. Szóval, ami a nővérét illeti, megütötte a főnyereményt.

Nat a hóna alá csapta Harriet táskáját.

– Együtt laktok az ikertestvéreddel?

– Nem is olyan régen még együtt laktunk, de már nem. – Harrietet mindig érdekelte, hogyan képesek egyesek szünet nélkül beszélni. De most az izgatta elsősorban, vajon mennyi időbe telik, míg a vacsorapartnerre keresni kezdi. – A nővérem Hamptonsba költözött. – Ami persze nem nagy távolság, mégis olyan soknak tűnt. – Szerelmes.

– Ami az ő szempontjából jó hír, de gondolom, neked meg nagyon hiányzik.

De még mennyire!

Fliss elköltözése nagyon rossz hatással volt Harrietre, mondhatni, a feje tetejére állította az érzelmi életét. Örült a testvére boldogságának, ugyanakkor – életében először – teljesen magára maradt. Egyedül ébredt reggelente. Mindent egyedül kellett csinálnia, és ehhez egyáltalán nem volt hozzászokva.

Ez eleinte furcsa volt, és kicsit ijesztő is, mint amikor az ember először biciklizik oldalkerekek nélkül. Harriet sebezhetőnek érezte magát, mintha csak odakint a hóvihárban vette volna észre, hogy otthon felejtette a kabátját.

De ez volt az új élete, ezt kellett szeretnie.

Reggelente csendes lakásban ébredt, nem hallotta a nővére hamis éneklését a fürdőszobából. Hiányzott neki Fliss energiája, a megbízhatósága, a feltétel nélküli szeretete. Még a szertehagyott cipői is hiányoztak, amikben rendszeresen elbotlott. De a legjobban az összetartozás érzése hiányzott. Hogy történjék bármi, ők ketten elválaszthatatlanok.

Érezte, hogy jókora gombóc keletkezik a torkában.

– Mennem kell, mielőtt az a fickó a keresésemre indul. El sem hiszem, hogy egy ablakon készülök kimászni, csak hogy elmeneküljek egy férfi elől, akit mindössze fél órája ismerek! Nem szoktam ilyesmit csinálni.

Persze nem szokott vadidegenekkel randizni sem, épp ezért vette rá magát, hogy most mégis megpróbálja.

Ez a mai volt a harmadik netes randija, és az első kettő sem sikerült valami jól. Az első férfi az apjára emlékeztetett. Harsány volt, és nagyképű, emellett nyilvánvalóan szerelmes a saját hangjába. Harriet a találkozó első percében visszavonulót fűjt, a fickó meg észre sem vette, hiszen a legkevésbé sem érdekelte Harriet véleménye.

A második egy méregdrága étteremben foglalt asztalt, aztán a vacsora végeztével lelépett, olyan számlát hagyva maga után, hogy a lány attól tartott, élete végéig nem felejtí el azt az estét. Ami pedig a harmadik randit illeti... Nos, a harmadik férfi még most is ott ült a közös asztaluknál, arra várva, hogy Harriet előkerüljön a mosdóból, és aztán – ásó, kapa, nagyharang – boldogan élhessenek együtt, míg meg nem halnak.

És ez esetben az időpont közelebbinek tűnt, mint bárki hinné, mert a saját bevallása szerint „élete virágjában” lévő férfiú túl volt már a nyugdíjkorhatáron.

Harriet mindjárt az első percben sarkon fordult volna, hogy elhagyja az éttermet, ha nem tartott volna attól, hogy a fickó követni kezdi. Mert volt a férfiban valami, ami miatt tartott tőle. És különben is, kimászni a női vécé ablakán határozottan olyasmiről volt szó, amit Harriet Knight sosem tett volna. Igazi kihívás tehát.

Ami a bátorságpróbát illeti, sikeres este volt a mai. A romantika ellenben erősen háttérbe szorult.

Ha csak ilyen férfiak jutnak neki, akkor inkább kutyák és macskák társaságában éljen és haljon meg!

– Menj! – Nat szélesebbre tárta az ablakot, és amikor meglátta, hogy havazik, elmosolyodott.

– Nézd, esik a hó! Fehér karácsonyunk lesz.

Hó?

Harriet nem tudott őszinte örömmel tekinteni a szállingózó vattapamacsokra.

– Hiszen karácsonyig még egy teljes hónap van hátra!

– Én akkor is érzem, hogy fehér karácsonyunk lesz. Nincs varázslatosabb, mint a behavazott New York. Imádom az ünnepeket, te nem?

Harriet már nyitotta a száját, aztán gyorsan becsukta. Rendes esetben igent mondott volna, mert persze, szerette a karácsonyt, a szeretet és a család ünnepét, még akkor is, ha az ő családja gyakorlatilag csupán a testvéreiből állt. De idén úgy döntött, hogy nélkülük karácsonyozik. Ez lesz a legnagyobb kihívás az idén, ezzel koronázza meg a bátorságpróbák sorozatát. Még hátravan egy teljes hónapja, hogy felkészüljön rá.

– Most már tényleg mennem kell.

– Persze, menj csak. Nem akarom, hogy a megfagyott holttestedet ott találják az utcán. És próbálj nem beleesni a szemeteskonténerbe.

– Az lenne a mai estém fénypontja. – Harriet lenézett. Nem volt nagyon magasan, és különben is, ezek után nem volt már hová sülyednie. Úgy vélte, rég eljutott a mélypontra. – Igazából vissza kellene mennem, és a szemébe mondanom, hogy a bemutatkozása alapján egyáltalán nem ilyen emberre számítottam. Majd szépen kísétálhatnék az étterem ajtaján, és nem kellene attól tartanom, hogy kificamítom a bokámat vagy tönkreteszem a kabátomat.

– Ez eszedbe se jusson! – rázta meg a fejét Nat. – Ez a pasas hátborzongató. Te vagy a harmadik nő a héten, akivel együtt vacsorázik, és én mondom neked, valami nem stimmel veled. Úgy néz rád, mintha te lennél a desszert vagy mi.

Harriet is pontosan így érezte. Az ösztönei tiltakoztak, de hát pont az volt a bátorságpróba lényege, hogy megtanulja elhallgattatni az ösztönösen tiltakozó belső hangot.

– Akkor is... olyan udvariatlanság ezt tenni valakivel.

– Ez itt New York. Itt muszáj dörzsölni lenni. Ha kimásztál, elterelem a figyelmét, míg megfelelő távolságba nem érsz. – Nat az ajtóra sandított, mintha attól féltene, hogy Harriet vacsorapartnere bármelyik pillanatban beléphet. – Nem akartam hinni a fülemnek, amikor meghallottam, hogy Nyuszikámnak szólít... Egyáltalán, hogy jutott eszedbe találkozni vele? Mi fogott meg benne? A másik két lány is, akiket idehozott, szintekkel volt fölötte, fel nem foghatom, mit láttatok benne.

– Benne? Semmit. Abban a fickóban láttunk valamit, akinek kiadta magát. Ugyanis az új legfőbb problémája, hogy hadilábon áll az igazmondással.

Harrietnek önkéntelenül is eszébe jutott az a pillanat, amikor a férfi az asztalához lépett. Annyira nem hasonlított az internetes profilhoz tartozó képre, hogy Harriet udvarias mosollyal közölte vele, hogy vár valakire.

A fickó azonban ahelyett, hogy elnézést kért volna tőle, kihúzta magának a szemközti széket, és lehuppant rá.

– Ön bizonyára Harriet, a kutyák és cicák nagy kedvelője. Kedvelem a melegszívű hölgyeket, legfőképpen, ha otthonosan mozognak a konyhában. Nagyon jól meg fogjuk érteni egymást.

Ez volt az a pillanat, amikor Harriet rájött, hogy soha többé nem próbálkozik internetes társkereséssel.

Miért, ó miért adta meg az igazi nevét?! Fliss biztosan kitalált volna magának valami álnevet. Valami szégyentelent...

Nat hitetlenkedve bámult rá.

– Miért, mit állított magáról?

– Hogy a harmincas évei közepén jár. – Ehhez képest teljesen ősz volt, csupa ránc, a foga meg sárgán virított.

– Ó, a vén gazember! Hiszen majdnem a duplája... Vagy az is lehet, hogy kutyaévekben méri a korát, ami köztudomásúlag megfelel hét emberi évnek. És ez azt jelenti... hogy elmúlt kétszáz éves – jelentette ki Nat rövid fejszámolás után.

– Csak hatvannyolc – világosította fel Harriet. – De közölte velem, hogy lélekben harmincasnak

érzi magát. Azt írta magáról, hogy befektetésekben utazik, és amikor rákérdeztem, kiderült, hogy a nyugdíját igyekeznek jól befektetni.

Natból kiobbant a kacagás, Harriet azonban rosszállóan megcsóválta a fejét. Kimerült volt, és rosszul érintette, hogy megint átvették.

– Ez a harmadik katasztrofális randim, szóval kezdem elveszíteni a humorérzékemet. Ennyi volt, befejeztem.

Csak egy kis szórakozásra és társaságra vágyik. Hát olyan sokat kíván?

– Adni akartál egy esélyt a szerelemnek. Nincs ebben semmi rossz. Milyen területen dolgozol? A munkád révén nem tudsz ismerkedni?

– Kutyákat sétáltatok, szóval csinos, jól fésült négylábúakkal töltöm az egész napomat. Ők legalább mindig azok, akiknek látszanak. Persze vannak kutyák, aki elég fura dolgokat gondolnak magukról. Ismertem például egy terriert, aki rottweilernek képzelte magát, ami nem kevés gondot okozott.

Talán továbbra is a kutyáknál kellene maradnia. Végtére is, bebizonyította magának, hogy képes elmenni netes randikra. Megtette háromszor is, szóval ezt a pontot kipipálhatja a listáján.

Nat még jobban felhúzta az ablakot.

– Jelentsd fel a fickót a randioldalon, hogy másnak adja ki magát, mint aki. Már csak azért is, hogy ne tudjon több gyanútlan fiatal nőt csőbe húzni, és senki másnak ne kelljen kimásznia az ablakon miatta. És próbáld pozitívan szemlélni a dolgot: legalább nem nyúlta le a spórolt pénzedet.

– Kikukucsált az utcára. – Tiszta a levegő.

– Örülök, hogy megismertelek, Nat. Mindent köszönök.

– Legalább mi, nők tartsunk össze a bajban, nem igaz? Vigyázz magadra! És gyere vissza hamarosan!

Harriet melegséget érzett a szíve tájékán, ugyanakkor lelkifurdalás kínozza. Mert bár a barátság nagyszerű dolog, és tényleg megkedvelte Natalie-t, egyáltalán nem tartotta valószínűnek, hogy visszatér ebbe az étterembe.

Vett egy nagy levegőt, majd elengedte az ablakpárkányt, és a járdára esett. Azonnal érezte, hogy oldalra bicsaklik a bokája, éles fájdalom hasított a lábába.

– Jól vagy? – Nat utánadobta a cipőjét meg a táskáját, és Harriet összerezzen, amikor minden egyszerre az ölébe pottyant. A jelek szerint nem lesz más haszna ebből a randiból, mint az a néhány kék folt, amit most sikerült beszereznie.

– Remekül.

Lám, a győzelem fájdalmas, sőt méltatlan is tud lenni, futott át a fején, miközben odafent becsukódott az ablak. Harriet a következő másodpercben két dologra is rájött. Egyrészt, hogy szörnyen fáj, ha terheli a jobb lábát, másrészt, hogy ha nem akar mezítláb hazamenni, kénytelen lesz felhúzni a magas sarkút, amit Fliss otthon hagyott cipője között talált.

Óvatosan beledugta a lábát a cipőbe, és felszisszent, amikor a bokájába belehasított a fájdalom. Életében először kicsúszott a száján egy B betűs szó.

Nocsak, akár a káromkodás is lehetne egy pont a kihívások listáján!

A város másik végén, egy patinás New York-i kórház sürgősségi osztályán Ethan Black doktor és csapata épp levágták a véres ruhát egy ájult férfiről, hogy megnézzék a sérüléseit. Volt belőlük elég, úgyhogy mindenki számára jutott elegendő feladat, és az is biztosnak tűnt, hogy az úriember nem egyhamar fogja elfelejteni ezt a mai éjszakát.

Ethan úgy vélte, a motorbicikli az emberiség egyik legkártékonyabb találmánya, abban pedig egészen biztos volt, hogy a legbalesetveszélyesebb közlekedési eszköz. A motorbaleset után beszállított sérültek nagy része férfi volt persze, és sokan közülük egyidejűleg több súlyos sérülést is szenvedtek. Ez a mai eset sem volt kivétel. Motorosunk viselt ugyan sisakot, de ez nem óvta meg sajnos a súlyos fejsérüléstől.

– Intubáljuk és csövezzük be! – Ethan számba vette a férfi sérüléseit, és kiosztotta a sürgősségi személyzetének a feladatokat. Az emberek hangyaként nyüzsögtek a beteg körül, kívülálló számára talán kaotikusnak tűnhetett a kép, de valójában mindenkinek megvolt a jól körülhatárolható szerepe és feladatköre. A kórház összes osztálya közül itt, a sürgősségin volt a legnagyobb jelentősége a csapatmunkának.

– Elveszítette az uralmát a jármű fölött, és beleütközött egy szemközt haladó autóba.

A folyosóról kiáltások hallatszottak, majd valóságos szitokáradat következett olyan sivító hangerővel, hogy az ablakok is beleremegtek.

Az egyik rezidens összerándult, de Ethannek arcizma sem rezzent. Voltak napok, amikor határozottan úgy érezte, teljesen hidegen hagyják mások érzései. A sürgősségin végzett munka következtében az orvos mindig a legszükségesebb emberi érzésekkel szembesült, és jelentősen torzult az emberiességről és a valóságról alkotott képe. Ami másnak a legszörnyűbb horror, neki az a napi rutin. Már rég megtanulta, hogy társaságban nem szabad a munkájáról beszélnie, legfeljebb csak akkor, ha a beszélgetőpartnere is orvos.

Nem mintha mostanában sokszor lett volna alkalma nem orvosokkal beszélgetni. Rengeteget dolgozott. Ő volt a sürgősségi osztály osztályvezető főorvosa, és ez teljességgel ki is töltötte a napjait. Nagy árat fizetett ezért: a házassága tönkrement, a lakásába csak aludni járt haza.

– Megvizsgálta már valaki azt a nőt, aki kiabál?

– Ő nem sérült meg. Csak a barátnője annak a fickónak, akit megszórtak az arcán, és aki a kettes kezelőben fekszik.

– Akkor kísérje valaki a váróba, és nyugtassa meg. – Ethan közben megszemlélte a motoros lábát, és felmérte a károkat. – Mondjanak neki akármit, csak hagyja abba a sikoltozást.

– Még nem tudjuk, mennyire súlyosak a barátja sérülései.

– Annál fontosabb, hogy nyugalmat sugározzunk. Mondjátok neki, hogy a barátja szakértő kezekben van, és a lehető legjobb ellátást kapja.

Tipikus szombat este a sürgősségin, gondolta Ethan, miközben tovább vizsgálta a póruul járt motorost. Miért is nem lett inkább szülésorvos? Akkor életük legszebb napján találkozna az emberekkel, nem a mélyponton. Új életet segítene világra, nem pedig a halállal folytatna szélmalomharcot. Nap mint nap együtt ünnepelne a betegeivel, és nem egy sürgősségi központban töltené a szombat éjszakát, közlekedési balesetek áldozataival, vagy éppen megszórt, lelőtt, bedrogozott szerencsétlenekkel. A lista végtelenül hosszú és változatos volt.

Bár, ha igazán őszinte akart lenni, Ethan szerette ezt a munkát. Szerette a változatosságot és a kihívásokat. És mint sürgősségi traumatológus orvosnak, mindkettőből bőven kijutott.

Stabilizálták a beteg állapotát annyira, hogy továbbküldhessék CT-re, hiszen amíg ez a vizsgálat le nem zajlott, nem tudhatták, milyen mértékű a koponyasérülés. Szemre ezt nagyon nehéz megítélni. Ethan látott már olyan beteget, akin kívülről alig látszott valami, ám súlyos belső vérzése volt, és olyanokat is, akiknél ijesztőbb volt a seb, mint amilyen súlyosnak végül a sérülés

bizonyult.

Ethan rácsipogott az idegsebészre, aztán beszélt a motoros pasas barátnőjével, aki pizsamát viselt a kabátja alatt, és aki a tekintetéből ítélve halálra rémült.

A sürgősségin minden koncentráltan volt jelen, az érzelmeket is beleértve. Ethan jó néhány keményfiút látott már itt összetörten zokogni, és látott ateistákat is, akik kezüket tördelve imádkoztak istenhez – akiben különben egyáltalán nem hittek.

Azt szokta mondani, hogy ő már mindent látott, és mindennek az ellenkezőjét is.

– Meg fog halni?

Ezt a kérdést legalább tucatnyi alkalommal megkapta minden áldott nap, és csak nagyon ritkán tudott rá határozott választ adni.

– Ne aggódjon, jó kezekben van. Ha meglesz a CT-vizsgálat eredménye, többet mondhatunk.

– Nyugodt volt, és barátságos, hangsúlyozta, hogy minden tőlük telhetőt megtesznek a betegért. Tudta, mennyire fontos, hogy az ember úgy érezze, a hozzátartozója a lehető legjobb ellátást kapja, így aztán elmagyarázta a nőnek, mi fog történni a barátjával, és azt javasolta neki, hogy hívjon fel valakit, aki bejön hozzá, hogy ne kelljen olyan sokáig itt ülnie egyedül.

Amikor a motorost végül átadták az idegsebészeknek, Ethan lehúzta a kesztyűjét, és kezet mosott. Tudta, hogy valószínűleg sosem látja többé ezt a férfit. Eltűnik az életéből, mintha nem is találkoztak volna, és a pasas feltehetően meg sem tudja majd, milyen fontos szerepet játszott Ethan abban, hogy életben maradt.

Ha nyugodtabb időszak köszönt rá, valószínűleg érdeklődik majd az idegsebészen, hogy mi történt a fickóval, de olyan gyors egymásutánban érkeztek az újabb sérültek, hogy általában nem volt ideje azokkal foglalkozni, akiket már átszállítottak más osztályokra.

Susan, a kolléganője barátságosan félretessékelte az útból, és ő is lehúzta a kesztyűjét.

– Ez izgalmas volt. Gondoltál már arra, hogy akár házi orvosok is lehetnének? Lakhatnál egy édes kisvárosban, és kezelhetnéd az egymás után következő generációkat. Nagyszülőket, gyerekeket, unokákat... Azzal telne a napod, hogy próbálsz őket leszoktatni a dohányzásról meg az egészségtelen ételekről, és jó esetben soha nem látnál egyetlen csepp vért sem.

– Apám pontosan ezt csinálja – közölte Ethan, aki sohasem akart házi orvos lenni. És emiatt egy időben állandósultak a viták odahaza. Az apja azt mondogatta, valami fontos dologról marad le, ha nem ismeri meg igazán az embereket, és nem kíséri őket a szülőágytól a koporsóig. Mire Ethan azzal érvelt, hogy ő az, aki megmenti az embereket a biztos haláltól, nélküle nem térhetnének vissza hőn szeretett családjukhoz.

– Nahát! Időtlen idők óta együtt dolgozunk, de ezt nem tudtam rólad. – Susan is kezet mosott.

– Szóval második generációs orvos vagy, mert már a papád is az?

Több mint egy éve dolgoztak együtt Susannel, de a beszélgetéseik jelentős része a jelenről szólt. Hiába, a sürgősségi már csak ilyen. Az ember a szó szoros értelmében a pillanatban és a pillanatnak él.

– Harmadik generációs, mert nagyapám is családorvos. New Yorktól északra van a praxisuk.

Ethan már ötévesen ott ült a váróban, és nézte a tömött sorokban érkező betegeket, akik mind az ő apukájával akartak beszélni. Voltak idők, amikor az is felmerült benne, hogy az apját csak a betegek láthatják.

– És édesanyád?

– Ő gyerekorvos.

– Te jó ég, Black! Ezt nem is tudtam. Akkor neked tényleg a véredben van a gyógyítás. – Susan olyan energikusan húzott ki egy törlőt a falon lévő adagolóból, hogy kis híján leszakította az egészet. – Ez sok mindent megmagyaráz.

– Például mit?

– Például azt, hogy miért viselkedsz mindig úgy, mintha bizonyítani akarnál.

Ethan homloka ráncba szaladt. Tényleg ezt tenné? Nem, ez teljesen kizárt.

– Semmit sem akarok bizonyítani.

– Magas elvárásoknak kell eleget tenned. – Susan együttérzőn pillantott rá. – Hogyhogy nem

léptél be a praxisba? Miért nem vitted tovább a vállalkozást? „A három Black doktor” – ez már azért valami! Csak azt ne mondd, hogy szereted ezt a kellemes hangulatot, ami annyira jellemző a sürgősségi osztályra. – Az ajtón keresztül is hallották, hogy a nő a folyosón azt sívítja: *Cseszd meg!*, és összevigyorogtak. – Belátom, nehéz is lenne lemondani a kedves szavakról és a háláról, amellyel az itt kezelt betegek elárasztanak minket.

– Hálát mondtál? Várj csak, egyszer talán velem is előfordult, hogy köszönetet mondott valaki, amiért megmentettem az életét. Egy pillanat, mindjárt eszembe jut, csak még egy kicsit légy türelemmel...

Ethan egyáltalán nem gondolta, hogy elvárásoknak kell megfelelnie. Susan téved. Személyes okokból döntött úgy, hogy a saját útját járja.

– Szerintem csak képzelted – kacagott fel Susan. – Előfordul, hogy az ember a kialvatlanságtól hallucinál. De ha nem a betegek hálatelt mosolya tart itt, akkor nyilván a szitkokra buksz, amikkel elárasztanak. Vagy kifejezetten szereted, amikor a cipődre hánynak, végül pedig közlik veled, hogy te vagy a legrosszabb orvos a földkerekségen, és a gatyádat is leperlik rólad. Ez az, ami annyira hiányozna, valld csak be!

A humor volt az, ami segített nekik túlélni az elviselhetetlen feszültséget. Azt, hogy mindennap olyan dolgokat láttak, amik után egy átlagember pszichoterápiára szorult volna.

A sürgősségin dolgozó csapat minden tagja a saját egyéni módján dolgozta fel a traumát.

Ők aztán tudták, hisz folyamatosan szembesültek vele, hogy az élet egyetlen szempillantás alatt a feje tetejére állhat. Olyasmi, hogy biztos jövő, nem létezik.

– Nos, igen, enélkül nehezen tudnék megenni. Ahogy a munkatársaim csodálata és tisztelete nélkül sem – élcelődött Ethan.

– Azt akarod, hogy csodáljanak? Ahhoz másik nőt kell keresned – nevetett Susan.

– Bár lenne rá időm!

A doktornő megveregette a férfi karját.

– Valójában imádlak, de ezt te is tudod. És nemcsak azért, mert csinos és kedves fiú vagy, hanem mert tisztában vagyok a képességeiddel, és tudod, itt a sürgősségin a szaktudás a legfőbb afrodiziákum. Lehet, hogy téged valójában az a vágy hajt, hogy jobb legyél, mint az apád és a nagyapád, de akkor is odavagyok érted.

Ethan hitetlenkedve meredt rá.

– Te most udvarolsz nekem?

– Na és? Mi a rossz abban, hogy fogok magamnak egy ügyes kezű pasit, aki ráadásul tudja, mit csinál? – Susan szeme vidáman csillogott, és Ethan tisztában volt vele, hogy csak hülyéskedik.

– Biztos, hogy még mindig a munkáról beszélünk?

– Egészen biztos – nyugtatta meg a doktornő. – Mi másról beszélhetnénk? Hiszen te is tudod, hogy a munkámnak fogadtam örök hűséget. Megígértem, hogy egészségben és betegségben, gazdagságban és szegénységben életem végéig kitartok a sürgősségi osztály mellett. És tekintve, hogy New Yorkban élünk, sajnos a gazdagságra semmi esély. Egyébként ne aggódj: időm sem lenne rá, hogy elcsábítsalak, hiszen amikor nem dolgozom, akkor alszom. Amint belépek a lakásom ajtaján, kómába esem, és senki kedvéért nem lennék hajlandó lemondani az alvásról. Még a tiédért sem, Kékszemű. Visszatérve az eredeti témánkra: ha nem szerelemből és nem a pozitív visszajelzések miatt vagy itt, akkor adrenalinfüggő lehetsz.

– Nem kizárt. – Ethan tényleg élvezte az itteni munka kiszámíthatatlanságát, az állandó pörgést, az adrenalinmámort, amit az okozott, hogy sosem tudhatta, mi vár rá az ajtó túloldalán.

A munka a sürgősségin leginkább egy óriási kirakós játékra hasonlított, és Ethan élvezte az intellektuális kihívásokat. Azt, hogy ki kellett találnia, melyik rész hová illeszkedik, hogy fog kinézni az összkép. Ugyanakkor szeretett segíteni másokon, még akkor is, ha az orvos-beteg kapcsolat alapjaiban változott meg az utóbbi időben. Manapság elsősorban az számított, mennyire elégedett a beteg az ellátással, és még néhány mérhető tényező, amiknek igen kevés közül volt a tényleges orvosláshoz. Akadtak napok, amikor Ethan nem nagyon tudta volna megmondani, miért is döntött úgy, hogy orvos lesz.

Susan bedobta a papírtörlőt a szemetesbe.

– Tudod, mit élvezek a legjobban? Amikor az emberek bejönnek ide egy nagy kötéssel, mi meg nem tudjuk, mit találunk alatta. Imádom ezt az izgalmat, a feszültséget, amíg kiderül, hogy csak egy parányi vágást rejt a kötés, vagy mindjárt leesik a beteg uja.

– Csudabogár vagy te, Parker.

– Ez igaz. De ne mondd nekem, hogy te nem élvezed.

– Én inkább összerakni szeretem az embereket. – Ethan felnézett, mert az egyik rezidense lépett be az ajtón. – Valami baj van?

– Legalább hatvan „baj” ül odakint, és a többségük részeg. Az egyik például egy céges buli során leesett az íróasztalról, és hátsérülést szenvedett.

– Céges buli? Hát nem decemberben szoktak lenni a karácsonyi partik? – vonta össze a szemöldökét Ethan.

– Idén korábban kezdték az ünneplést, úgy látszik. Nem hinném, hogy MRI-re lenne szüksége, de miután konzultált dr. Internettel, ragaszkodik a mágnesesrezonancia-vizsgálathoz, és azzal fenyegetőzik, hogy ha nem kapja meg, pert indít ellenem. Bár talán ha elárulom neki, mekkora a diákhitelem, meggondolja a pert.

Susan leintette a fiatal szakorvosjelöltet.

– Majd Ethan elintézi. Nagyon ért hozzá, hogyan terelje helyes irányba az embereket. És ha a kedvesség nem jön be, akkor majd eljártssza a rossz zsarut.

– Rossz zsarut? – ismételte Ethan. – Ez komoly?

– Hé, meg ne sértődj, bóknak szántam! Nem nagyon akad olyan beteg, akivel te ne bírnál el.

Hátfájás, fogfájás, fejfájás – gyakran érkeztek betegek ilyen panaszokkal, és természetesen minden esetben receptköteles fájdalomcsillapítókat követeltek. A tapasztalt dolgozók elég gyorsan átláttak a szitán, de az újaknak állandó problémát okozott, hogyan különítsék el a függőket azoktól, akiknek tényleg szükségük van a szerre.

Ethannek még mindig az járt a fejében, hogy Susan szerint ő remek „rossz zsarú”, amikor elindult a hátsérülthöz. Csakhogy egy perccel később beszállítottak egy sürgős esetet: egy negyvenéves férfit, aki a munkahelyén mellkasi fájdalmakra panaszkodott, és a mentőben infarktust szenvedett. Így aztán beletelt még vagy fél órába, mire Ethan eljutott a részeghez, aki leesett az asztalról, aminek következtében igencsak ellenséges lett a hangulat a váróban, mire odaért.

– Na, végre! – A pasas még mindig búzlott az alkoholtól. – Már egy örökkévalóság óta várok arra, hogy valaki rám nézzen.

Részeg, és fél, állapította meg Ethan. Nem kellemes felállás, és sajnos elég gyakori a sürgősségi osztályon...

Vetett egy pillantást a felvételi lapra.

– Itt az áll, hogy tíz perccel az érkezése után megvizsgálták, Mr. Rice.

– Egy nővér. Az nem számít. Aztán jött egy segédorvos, akinél még én is többet tudok.

– A nővér viszont igen tapasztalt munkatársunk.

– Úgy látom, maga itt a főnök, szóval nekem magára van szükségem, de nem siette el a dolgot.

– Sürgős esetet hoztak, Mr. Rice.

– Azt akarja mondani, hogy én nem vagyok sürgős eset? Hiszen én voltam itt hamarabb! Miért volt fontosabb őt ellátni, mint engem?

Talán mert mire ideérték vele, a klinikai halál állapotában volt...

– Miben segíthetek, Mr. Rice?

Ethan nyugodt maradt, hiszen pontosan tudta, hogy egy ilyen feszült helyzetben villámgyorsan eskalálódhat a konfliktus.

– MRI-t akarok! – vágta rá a részeg. – Méghozzá nem tíz év múlva, hanem most azonnal. És ha nem kapom meg, beperlem magát és ezt az átkozott kócerájt.

Ismerős helyzet. A beteg utánanéző a tüneteinek a neten, és nemcsak a betegségét diagnosztizálja villámgyorsan, hanem azt is kikeresi, milyen vizsgálatokra van szüksége. Nincs veszélyesebb egy

amatőrnel, aki profinak hiszi magát.

Többek között az állandó szidalmak és fenyegetőzések miatt volt olyan magas a sürgősségi személyzeténél a kiegészi arány. Ha az ember nem jön rá gyorsan, hogyan dolgozhatja fel mindezt, akkor egy idő után felőrli ez a helyzet, ugyanúgy, ahogy a tengerparti sziklák is kikopnak, felaprózódnak a hullámozás következtében.

Az évnek ebben az örült időszakában, hálaadás és karácsony között, különösen rossz volt a helyzet. Mindenkinek, aki azt hiszi, hogy ez a béke és a felebaráti szeretet hónapja, el kellene töltenie egy napot Ethannel.

Az orvos feje lüktetett. Ha az ő betege lett volna a fickó, elküldte volna CT-re.

– Black doktor? – Egy másik rezidens állt meg az ajtóban, és Ethan biccentett neki, jelezve, hogy mindjárt megy.

Mivel ő volt az osztályvezető, mindenki hozzá fordult a kérdéseivel. Rezidensek, egyetemi hallgatók, nővérek, segédápolók, patikusok, betegek. Mindenki tőle várt választ, mintha ő mindent tudna.

Pedig pillanatnyilag csak annyit tudott, hogy haza akar menni. Hosszú, nyomorúságos műszak állt mögötte, és még nem volt vége a szenvedéseinek. Megvizsgálta a részeg hátsérültet, és nyugodtan, világosan elmagyarázta neki, miért nincs szüksége MRI-re.

Meg is kapta érte a magáét.

Voltak orvosok, akik elvégeztették volna a vizsgálatot, csak hogy a beteg megnyugodjon, és elégedetten hagyja el a klinikát. Ethan azonban nem szerette az ilyesmit. Inkább elviselte, hogy elmondják mindennek. Hogy közölgék vele: tudatlan, alkalmatlan, és az orvostársadalom szégyene. Az arcizma sem rezgett, könnyűszerrel ki tudta kapcsolni az érzéseit. Az ellenkezője, az érzései visszakapcsolása ellenben komoly nehézséget okozott neki. Ez a katasztrofális szerelmi életén is meglátszott.

A szidalmak leperegtek róla, és nem tántorították el a döntésétől. Már rég elhatározta, hogy a szakmai elhatározásaiban nem fogja befolyásolni, mennyire elégedett vele a beteg. Egy dolog érdekelte csupán: hogy mi a legjobb a páciensnek, vagyis semmiképp nem fog olyan vizsgálatokat elrendelni, amelyek feleslegesek vagy éppenséggel ártalmasak.

– Black doktor? – Tony Roberts, a kórház egyik rangidős gyermekgyógyásza kukkantott be a vizsgálóba. – Szükségem van a segítségére.

Ethan adott pár utasítást a jelen lévő rezidensnek, aztán elnézést kért, és kiment a helyiségből.

– Mi a gond, Tony? Vészhelyzet van?

– Igen – biccentett komolyan a kollégája. – Mondd csak, hiszel a Mikulásban?

– Tessék? – Ethan elképedve nézett rá, aztán elnevette magát. – Ha a Mikulás létezne, szerintem igen rosszban lennék. Talán még a virgácsával is megfenyegetne, mert elsőként azt javasolnám neki, hogy fogyjon le. Másodszor pedig azt, hogy viseljen sisakot, hiszen egy rénszarvasok vontatta kocsin száguld a felhők fölött. És egy motoros védőruha sem jönne neki rosszul.

– A Mikulás talpig bőrszerkóban? Hm... nem is rossz! – dűnnyögött Susan, aki útban a felvételi pult felé épp elhaladt mellettük.

A gyerekorvos elvigyorodott.

– Pontosan az a cinikus válasz, amire számítottam, Black. Ezért jöttem hozzád. Kapsz tőlem egy lehetőséget, amire, lefogadom, soha nem számítottál.

– Egyéves alkotói szabadság Hawaiiin, teljes fizetéssel?

– Még annál is jobb. Meg fogom változtatni az egész életedet. – Tony megveregette a vállát, és Ethan fejében megfordult, hogy emlékezteti rá: ennyitől simán kidől bárki, miután lenyomott egy műszakot a sürgősségin.

– Akkor fog csak igazán megváltozni az életem, ha nem érek oda két percen belül a következő betegemhez, mert garantáltan bíróság elé citálnak. Szóval fogd rövidre, Tony.

– Mint bizonyára tudod, a Mikulás minden évben meglátogatja a gyerekosztályon fekvő kis betegeinket.

– Nem, nem tudtam. De most már tudom, és jó ötletnek tartom. Biztos vagyok benne, hogy a

Mikulás nagy örömet okoz a gyerekeknek.

– Ó, igen, mindig csuda boldogok. Csak tudod, a Mikulás... – Tony körülnézett, közelebb hajolt, és halkabbra fogta a hangját. – A Mikulás valójában Rob Baxter, az egyik gyerekorvosunk szokott lenni.

– Mit nem mondasz! Én meg azt hittem, igazi. – Ethan aláírt egy papírt, amit egy orvostanhallgató dugott az orra alá. – Most nagyot csalódtam, tudod? Összetörted a szívemet. Azonnal hazamegyek, a fejemre húzom a takarót, és elő sem jövök holnapután reggelig.

– Ezt sürgősen verd ki a fejedből – szólt közbe Susan, aki megint elsietett mellettük, csak most a másik irányba tartott. – Itt nem fekszik le senki, legfeljebb akkor, ha meghalt. És akkor is át kell esnie egy újraélesztésen.

Tony a doktornő után nézett.

– Mindig ilyen tréfás kedvű?

– Persze. A humor nálunk alapfelszereltség. A nevetés egészséges, nem tudtad? De most már tényleg kibökhethetnéd, mit akarsz tőlem, Tony. Mintha azt mondtad volna az imént, hogy vészhelyzet van.

– Így igaz. Rob Baxter futás közben elszakította az Achilles-inát, és csak karácsony után állhat lábra. Ami komoly veszteség a gyerekosztálynak, már csak amiatt is, mert nincs pót-Mikulásunk.

– És hogyan segíthetek rajtatok én? Nézzem meg Rob Achilles-inát? Szerintem ezt inkább Violától kérd. Remek sebész.

– De nekem nem sebész kell, hanem Mikulás.

Ethan kifejezéstelen arccal nézett a kollégájára.

– Sajnálom, egy Mikulást sem ismerek.

– A Mikulások nem születnek, hanem kiválasztják őket. – Tony most már olyan halkán beszélt, hogy szinte suttogott. – Tedd meg a kedvemért, hogy elvállalod!

– Még hogy én? – Ethan értetlenül nézett Tonyra. – Hiszen nem is vagyok gyerekorvos.

– Nem is kell, hogy az legyél. Tudod, a Mikulás nem műt, és nem hoz orvosi döntéseket. Csak mosolyog és ajándékot oszt.

– Mindennap ezt csinálom – bólogatott komolyan Ethan. – Csak én MRI-vizsgálatokat és receptköteles fájdalomcsillapítókat osztogatok. Az idei év slágere a Vicodin, piros díszcsomagolásban.

– Cinikus vagy, és érzéketlen.

– Á, dehogy! Realista vagyok. És ezért teljességgel alkalmatlan arra a feladatra, hogy csillogó szemű kölyköket istápoljak, akik még hisznek a Mikulásban.

– Épp ezért kellene megtenned. Hátha ez eszedbe juttatná, miért is lettél orvos sok évvel ezelőtt. A sok csillogó szemű kölyök láttán talán még a te jégszíved is megolvadna, doktor Scrooge.

– Nincs is szíve – szólt közbe Susan, aki immár egész nyilvánvalóan hallgatózott.

Ethan hitetlenkedve nézett rá.

– Mondd csak, nincs itt valahol egy beteg, akivel foglalkozhatnál? Tudod, egy-két megmentésre váró élet...

– Kivárom, amíg válaszolsz a kérdésre, főnök. Ha Scrooge-ból hirtelen Mikulás leszel, azt nekem tudnom kell, mert mindenképpen látni akarom a nagy átváltozást. Hajlandó vagyok karácsonyi műszakot vállalni, hogy láthassam.

– Már amúgy is dolgozol karácsonykor. Nekem pedig nem az a dolgom, hogy Mikulást játsszak. Nem arra képeztek ki. Miből gondolod, hogy igent mondanék?

Tony elgondolkodva nézett rá.

– Megmenthetnéd a gyerekeknek az ünnepet. Legalább gondolkodj rajta! Jövő héten felhívlak, hogyan döntöttél. – Azzal a gyerekorvos távozott, és Ethan elképedve nézett utána.

– Doktor Scrooge – ismételte elandalodva Susan. – Kedves gondolat.

– Egyáltalán nem kedves. Tony nyilván nem gondolta komolyan.

Ethan úgy vélte, ő az utolsó ember a világon, akit jóhiszemű, ámuló gyerekek közé lehet vinni, hogy eljátssza a Mikulás szerepét.

Hirtelen észrevett egy orvostanhallgatót, aki ott ödögött körülöttük.

– Valami gond van?

– Új beteg érkezett. Egy fiatal nő, bokasérüléssel. Csúnyán zúzódott és bedagadt a bokája, nem tudom eldönteni, szükséges-e a röntgen. Marshall doktor épp vizsgál valakit, különben hozzá fordultam volna.

– Mit gondol, a hölgy is Vicodinért jött?

– Nem hinném. Elég becsületesnek tűnik.

Ethan tudta, hogy a hallgatónak még nincs elegendő tapasztalata, hogy ezt eldöntse, úgyhogy követte őt a beteghez. A Vicodin igen hatásos fájdalomcsillapító volt, és újabban sokan használták „lazításra”, mivel felfedezték, hogy némi tudatmódosító hatással is rendelkezik. Az emberek mindenfélét kitaláltak, hogy hozzájussanak egy recepthez, Ethannek már nem nagyon lehetett újat mondani ezen a téren. Nem akarta, hogy bárki erős fájdalomcsillapítót kapjon az osztályán úgy, hogy valójában nem is fáj semmije, csak gyors mámorra vágyik.

Amikor meglátta a lányt, megállapította, hogy egyáltalán nem illik ide, a sürgősségi osztályt szombat este elárasztó tarka tömegbe. A haja hosszú volt, selymes és ezüstszőke, a vonásai finomak, az ajka rózsaszín és szépen ívelt. A bal lábán olyan cipő volt, melynek a viselését külön engedélyhez kellene kötni. A párját a kezében tartotta. A bokája már kékült.

Mégis mit képzelnék a nők? Azt hiszik, büntetlenül hordhatnak ilyen, viselésre teljesen alkalmatlan lábbeliket, anélkül hogy megsérülnének közben? Ez a cipő maga volt a minden lépésnél ott leselkedő baleset. De még ha a nő rendezett külsejű volt is, Ethan akkor sem kapcsolta ki a radarját. Néhány évvel ezelőtt esett meg vele, hogy egy jól öltözött egyetemista jelent meg a klinikán, erős fogfájásra panaszkodott, de mint kiderült, ez csak ürügy volt, hogy fájdalomcsillapítóhoz jusson. Néhány nappal később túlادagolással szállították be a sürgősségire. A második látogatás alkalmával Ethan is jelen volt, és bár nem ő írta fel neki a gyógyszert, olyan lecke volt ez, amit azóta sem felejtett el.

– Miss Knight? Black doktor vagyok. Elmondaná, mi történt?

– Kibicsaklott a bokám. Elnézést, hogy ilyen semmiséggel zavarom, gondolom, rengeteg dolguk van. – Láthatóan tényleg kényelmetlenül érezte magát, és szerénysége üdítő változatosság volt Ethan számára, különösen az előző két beteghez képest, akik úgy gondolták, alanyi jogon jár nekik a főorvos figyelme.

Eltöprengett rajta, vajon mit keres egy ilyen lány szombat este egyedül a sürgősségin. Nagyon csinosan volt felöltözve, szóval eredetileg biztosan nem egyedül szándékozott tölteni az estét. A húszas évei végén járhatott. Talán a harmincat is betöltötte már, de erre nem mert volna megesküdni. Talán csak a smink öregíti, lehet, hogy nélküle egyetemistának tűnne. A szeme kék volt, a pillantása meleg és barátságos, ami igazán kellemes változatosság volt a többi beteghez képest. Nyugodtan mondhatjuk, hogy Ethannek a munkanapjain nem sok melegségben és kedvességben volt része.

– Hogyan történt? – A sérülés mikéntje volt a legbiztosabb fogódzó, hogy kiderüljön, mennyire súlyos a helyzet. – Tánc közben? A cipő miatt?

– Nem, a cipő rajtam sem volt, amikor kibicsaklott a lábam.

Ethan rajta felejtette a szemét a lány arcán, mely halvány rózsaszínűre változott.

– Akkor mit csinált? – Nehogy a lány azt higgye, személyes érdeklődésből tesz fel kérdéseket, gyorsan hozzátette: – Minél jobban tisztában vagyok a részletekkel, annál könnyebb rájönnöm, pontosan mennyire komoly a sérülése.

– Kiugrottam egy ablakon. Nem volt nagyon magasan, de rosszul estem, és ráestem a bokámra. *Kiugrott egy ablakon?*

– Ennyire odavan a kockázatos mutatóványokért?

A lány alig észrevehetően elmosolyodott.

– Azt is kétszer meggondolom, hogy magammal vigyem-e az e-book-olvasómat a fürdőkádba. Szóval nem, nem mondhatnám, hogy élek-halok a kockázatos mutatóványokért.

Ethan fejében megszólalt a vészcsengő. Már nem gondolta, hogy drogfüggővel van dolga,

ellenben nem zárta ki, hogy a lány esetleg családon belüli erőszak áldozata.

– Mi oka volt rá, hogy kimásson az ablakon? – kérdezte lágyan, mert szerette volna azt a benyomást kelteni, hogy benne minden körülmények között megbízhat a beteg.

– Meg akartam szökni valaki elől. – A szőke lány észrevehetett valamit a férfi szemében, mert megcsóválta a fejét, és hozzátette: – Tudom, mire gondol, de nem így volt. Nem bántott senki. Tényleg csak baleset volt.

– Ha valaki kiugrik az ablakon, az azért nem egy szokványos baleset.

Kivéve, ha az illető részeg, vagy kábítószer hatása alatt áll, de Miss Knightnak nem volt alkoholszaga, és teljesen józannak látszott. Sokkal józanabbnak, mint a sürgősségin tartózkodók többsége. A szombat este egy ilyen helyen tényleg nem fáklyásmenet.

– Ha nem bántották, miért nem az ajtón át távozott?

A lány elfordította a fejét.

– Hosszú történet – mondta kitérően.

Amit nyilvánvalóan nem szeretne elmesélni...

Ethan mérlegelte a lehetőségeit. A sürgősségin gyakran fordultak meg családon belüli erőszak áldozatai, és neki kötelessége volt felajánlani a segítségét, ugyanakkor tisztában volt vele, hogy nem mindenki kér ebből.

– Miss Knight...

– Ne aggódjon miattam, kérem. Nem arról van szó, amire gondol... Ha már annyira tudni akarja, randim volt, és nem tetszett a fickó. Csak én tehetek róla, senki nem kényszerített, hogy találkozzam vele.

– Kiugrott az ablakon, hogy elmeneküljön a partnere elől?

A lány nem nézett a szemébe, a falat bámulta Ethan válla fölött.

– Tudja, az illető másnak adta ki magát. Hazudott, gyakorlatilag mindenben.

– Előtte nem is látta őt soha? – Ethannek az jutott eszébe, hogy a lány mégiscsak inkább a húszhoz van közelebb, nem a harminchoz. Aztán vetett egy pillantást a nő kórlapjára, és látta, hogy az első becslése volt a helyes. Miss Harriet Knight huszonkilenc éves volt.

– Megpróbálkoztam az internetes társkereséssel, és nem jött be. Ennyi a történet. Egek, ez olyan kínos! – Harriet megdörgölte a homlokát. – Hazudott mindenben, amit magáról írt, és erre a legkevésbé sem számítottam. Ami, belátom, nagy butaság volt. Könnyelműség. Ha innen nézzük, tényleg nagy kockázatot vállaltam, még ha akaratlanul is.

– Hazudott a pasas?

– Igen. Egy harmincéves fényképet tett fel magáról, és csupa olyasmit írt, ami nem volt igaz. Ráadásul nagyon nyomult, és attól féltem, ha egyszerűen felállok és távozom, követni fog hazáig. Márpedig ezt nem szerettem volna, ezért ott hagytam el az éttermet, ahol nem láthatta. De ezt magának már nem is kell tudnia. – Előrehajolt, hogy megmasszírozza a bokáját. A haja a mozdulattól előrehullott, és elrejtette az arcát.

Ethan orrát megcsapta az illata. Virágos, könnyű illat volt. Annyira könnyű, hogy felmerült benne, talán nem is parfüm, hanem a samponja illata.

Általában nem zaklatták fel a betegek történetei. Nem hagyta, hogy érzelmileg megérintse ezeknek az ismeretlen embereknek a sorsa, most azonban hirtelen felhorgadt benne a düh. Mégis milyen ember az, aki hazudik egy ilyen lánynak?

– Miért pont az ablakot választotta? – tette fel a kérdést, és közben elszakította a tekintetét Harriet Knight csodás hajáról. Próbált inkább a sérült bokára összpontosítani. – Miért nem került inkább a konyha felé?

– Mert a konyhaajtóra pont rálátott az asztalunktól, és attól féltem, észrevesz. És hogy őszinte legyek, nem sokat gondolkodtam, egyszerűen csak ki akartam jutni az épületből. Szánalmas, tudom. Maga szerint eltört a bokám?

– Nem hiszem. – Ethan felegyenesedett. – Ugyanakkor komolyan kell venni a sérülést. Meg a fájdalmakat is, mert úgy látom, igencsak szenved. Úgy vélem, semmi szükség röntgenre, de ha a pihenés és a borogatás nem segít, ígérje meg, hogy visszajön, vagy felkeresi a háziorvosát.

Arra számított, hogy a lány akadémikusodni fog, és röntgent követel, de Harriet csak biccentett.
– Értem. Köszönöm.

Ez annyira váratlanul érte Ethant, hogy megismételte az iménti mondókáját, hátha a lány elsőre nem fogta fel.

– Mint említettem, nem hiszem, hogy ez esetben röntgenre volna szükség.

– Igen, elsőre is hallottam. Valószínűleg be sem kellett volna jönnöm egy ilyen semmiség miatt, de attól félttem, hogy ha csinállok valamit, amit nem szabad, csak rontok a helyzeten, szóval... Köszönöm a segítségét. Igazán nagyon hálás vagyok. És örülök, hogy nincs törés.

Egyszerűen elfogadja a diagnózist? Nem tiltakozik ellene, nem szitkozódik, nem követelőzik, és nem fenyegeti őt bírósági eljárással?

– Bármilyen fájdalomcsillapítót bevehet szükség esetén, amit otthon talál.

Ez volt az a pont, amikor a páciensek nagy része kifakadt, és receptköteles gyógyszert követelt.

De az is lehet, hogy ő csak azért gondol ilyeneket, mert mostanra végérvényesen kiégett és megkeseredett.

Sürgősen szabadságra kellene mennem.

Megy is hamarosan. Egy hétre, Vermontba, ahol egy luxusbungalóban fog pihenni. Minden évben ott találkozott a családjával és a barátaival, de idén még sokkal nagyobb szüksége volt a pihenésre, mint eddig bármikor. Szerette a munkáját, de az állandó pörgés és az, hogy folyamatosan óriási felelősség nyomta a vállát, hosszú távon nem volt rá jó hatással.

– Köszönöm, kibírom a fájdalmat, nem kell gyógyszer. Csak meg akartam győződni róla, hogy nem tört el a bokám, ez minden. Tudja, olyan a munkám, hogy rengeteget gyalogolok. – Kedves mosolyt villantott a férjira, aki egy pillanatig úgy érezte, mintha rövidzárlat támadt volna az agyában.

A hosszú évek során, amióta itt dolgozott, volt már dolga pánikrohammal, hisztériával, verbális kirohanásokkal, idegösszeomlással, és pontosan tudta, mi a dolga ezekben a helyzetekben. De arról sejtelve sem volt, hogyan reagáljon egy olyan mosolyra, mint ez.

A lány feltápáskodott, és Ethannek vissza kellett fognia magát, hogy ne segítsen neki.

– Mivel foglalkozik? – Ezt persze csak az orvos Ethan kérdezte, nem a magánember. Miért is akart volna többet megtudni erről a lányról, akit nyilvánvalóan sosem lát többé?

– Egy kutyasétáltató ügynökséget vezetek. Szóval muszáj gyalogolnom, és nem szeretnék rontani a helyzeten.

Á, kutyasétáltató...

Ethan hosszan nézte a szeplőket Harriet orrán.

Nagyon is jól el tudta képzelni, ahogy a parkban kutyát sétáltat. És mérget vett volna rá, hogy hisz a Mikulásban.

– Ha továbbra is szándékában áll kutyát sétáltatni, jó lesz, ha a jövőben távol tartja magát az ilyen cipőktől.

– Nos, igaza van, nem volt valami jó ötlet. Nem is értem, hogy jutott eszembe. Tudja, mostanában próbálok olyan dolgokat csinálni, amiket különben nem teszek, és a magas sarkú is...

– Hirtelen elhallgatott, és megrázta a fejét. – Ez már nyilván egyáltalán nem érdekli önt. Dolga van, és én csak a drága idejét vesztegetem. Köszönök mindent. Viszontlátásra!

Ez a lány többször mondott köszönetet neki az elmúlt öt percben, mint az elmúlt öt hét összes betege együttvéve.

És ha ez még nem volna elég, ráadásul a szakvéleményét is elsőre tudomásul vette.

Ethan, akit már nagyon nehéz volt bármivel is meglepni, komolyan elcsodálkozott. Le volt nyűgözve.

Szerette volna azt mondani, hogy de, nagyon is érdekli, miért csinál ez a különös, szőke lány mostanában olyasmiket, amiket különben nem. Miért vett fel egy ilyen gyilkosan magas sarkú cipőt? *És miért találkozott egy olyan férfival, akit az interneten ismert meg?*

De nem faggatózott, megmaradt a szigorúan vett orvosi szerepben. Elmagyarázta, hogy a bokát fel kell polcolnia, és hideg vizes borogatást kell tennie rá. Közben pedig folyamatosan

lelkifurdalása volt, amiért a kezdet kezdetén kételkedett Miss Knight becsületességében.

Vajon mikor lett ilyen gyanakvó és cinikus? Mióta tekint gyanakvással minden emberi lényre?
Tényleg sürgősen szüksége van arra a szabadságra!